

[Bøgholm.]

munistiske partier er også på denne side jerntæppet blevet den russiske imperialismes tjenere. Deres loyalitet er ikke en loyalitet mod deres egne stater, det er en loyalitet mod Ruslands imperialism. De er lydige karle i Stalins gård.

Millioner af krigsfanger holdes endnu tilbage i russiske slavelejre, men hver gang dette forhold har været drøftet i de nationale parlamenter, har kommunisterne holdt sig beskedent tilbage og nægtet at deltage i en henvendelse til Rusland om en frigivelse af fangerne.

For få dage siden krævede den belgiske kommunismes hovedorgan, „Le Drapeau Rouge“, at den belgiske tjenestetid skulle nedsættes til 12 måneder, men det hed i samme nummer af bladet:

„Hvad skulle der vel være i vejen for to års tjenestetid i Sovjetunionen, når det gælder om at forsvare den triumferende kommunismes erobringer? Ja, skulle det vise sig nødvendigt, ville der vel ikke være noget i vejen for 3 eller 4 års tjenestetid.“

Man vil forstå, at der i Belgien tales om lakajpolitik.

I den kommunistiske verden tåles ingen selvstændighedstrang. Derom taler så sandelig Marty-Tillon affæren sit tydelige sprog. Marty, helten fra Sortehavet, som han kaldes i kommunismens officielle skrifter, er i dag sat udenfor, og ligeledes Tillon, kommunismens lederinden for modstandsbevægelsen, manden, der blev i Frankrig for at bekæmpe nazismen, da Maurice Thorez deserterede fra fanerne og tog til Rusland efter over kommunismens illegale radiostationer at have holdt den tale, hvor han opfordrede til sabotage i de store rustningsvirksomheder — ikke i Tysklands, men i Frankrigs rustningsvirksomheder.

Vor tid er stillet overfor et enten—eller: det vestlige standpunkt med dets frihedsgoder og sociale fremskridt er den ene mulighed, den anden er det russiske diktatur, hvor mennesket kun er en funktion af samfundet, og hvor de vældige 5 års planer er baseret på en udnyttelse af koncentrationslejrenes arbejdskraft, hvor der kun tages hensyn til, hvor meget arbejde et menneske kan udføre, inden han dør.

En af vor tids højeste begavede statsmænd, Edouard Benes, prøvede på at basere sit lands udenrigspolitik og hele tilværelse på

et tillidsfuldt samarbejde med Sovjetunionen, således at han fulgte Sovjetunionen i sin udenrigspolitik og kun krævede indre selvstyre for sit folk, en stilling, der var en mellemting mellem et engelsk dominion og en engelsk kronkoloni. Resultatet kendes af enhver. Derfor vil det såkaldte tredje standpunkt, der også har sine tilhængere i vort folk, i sine konsekvenser indebære en opgivelse af den nationale frihed, som vi dog alle sætter øverst. Det er et 9. april-standpunkt.

Man måtte så sandelig være politisk blind, om man ikke kunne se, at hvis det skulle lykkes at grave en kløft mellem Amerika og det fri Vesteuropa, da ville dette føre Rusland frem til det atlantiske ocean. Det er netop den store fare i vor tid, at den vestlige kultur er ved at blive en randstatskultur, men der er i alt fald den afgørende forskel mellem de baltiske randstatsers stilling på den ene side og vor på den anden, at vi er naboer til den frie verden, og at vort forsvar i dag er en del af hele den vestlige verdens forsvar.

Det siges, at Amerika vil beherske Europa. Jeg tror nu ikke, man vil forstå amerikansk politik, om man ikke forstår, at Amerika skylder antiimperialistiske kræfter selve sin statsdannelse, og at frihed er det fundamentale begreb i amerikansk politik. Men hvis det nu havde været sådan, at Amerika ønskede at gøre de europæiske lande til kolonier eller blot at gennemtvinge sin politik og sine synspunkter, da ville USA næppe med den styrke, det har, være gået ind for et forenet Europa, for et samlet Europa vil naturligvis være stærkere ikke blot overfor Rusland, men også overfor Amerika. Del og hersk har nu altid været magtpolitikens grundsætning. Det var vel den engelske politik fejl i 1930'erne, at den ikke førte Frankrig og Tyskland sammen — kun Austin Chamberlain forsøgte på det —, men ingen kan nægte, at al amerikansk indflydelse i Europa sættes ind for gennem et fransk-tysk samarbejde at lægge grunden til et samlet Europa.

På en række områder er der forskel og uenighed mellem europæiske og amerikanske synspunkter, og anderledes kan det ikke være i en fri verden. Det vil ikke deroverfor blive glemt i Europa, hvad Marshallhjælpen har betydet for at holde den sociale front; og at kampen mod Østen og Østens ideer må føres også på den sociale front, derom